

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 365/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho:

- práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nt 1/2009 a jeho uznesením zo 16. marca 2010,

- základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 27 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c), čl. 8, čl. 13, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 117/2009 a jeho uznesením z 11. februára 2010,

ako aj vo veci namietaného nesúladu § 25 ods. 2 a 3 písm. a) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1, čl. 13, čl. 22, čl. 27 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c), čl. 8, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2010 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nt 1/2009 a jeho uznesením zo 16. marca 2010 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu zo 16. marca 2010“ alebo „napadnuté uznesenie okresného súdu“), jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 27 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c), čl. 8, čl. 13, čl. 18 a čl. 53 dohovoru postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 117/2009 a jeho uznesením z 11. februára 2010 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 11. februára 2010“ alebo „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ako aj vo veci namietaného nesúladu § 25 ods. 2 a 3 písm. a) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“) s čl. 1, čl. 13, čl. 22, čl. 27 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c), čl. 8, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 dohovoru.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z vyžiadaného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T/223/2005 z 2. marca 2006 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len

„Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona a trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona, za ktoré bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že ho rozhodnutím sp. zn. 1 To 152/2006 z 11. júla 2006 ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľ podal 26. septembra 2008 proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Tdo 1/2009 z 3. marca 2009 odmietol s poukazom na to, že dôvody dovolania nie sú dané.

Napokon sťažovateľ podal 12. januára 2009 návrh na povolenie obnovy konania, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 9 Nt 1/2009 z 30. októbra 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 30. októbra 2009“) zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 117/2009 z 11. februára 2010 sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu zamietol. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 9 Nt 1/2009 zo 16. marca 2010 rozhodol o trovách konania pri návrhu na obnovu konania tak, že uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť Slovenskej republike trovy trestného konania určené paušálnou sumou 99,58 €.

Podľa názoru sťažovateľa postupmi všeobecných súdov v jeho veci a ich označenými rozhodnutiami došlo k porušeniu ním označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 16. marca 2010 uviedol, „že je nezákonné a protiústavné... v dôsledku nesprávneho určenia výšky trov“.

K porušeniu označených práv krajským súdom sťažovateľ uviedol, že k nemu došlo «v dôsledku vecnej nesprávnosti napadnutého uznesenia, nedostatočného vysporiadania s dôvodmi uvedenými v sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu, ako aj s dôvodmi uvádzanými v návrhu o povolení obnovy konania, čím nedostatočné a nepresvedčivé

odôvodnenie je samo o sebe porušením práva na spravodlivý proces... Za absurdné si dovoľím považovať argumenty Krajského súdu v Žiline ospravedlňujúce pochybenie okresného súdu v pôvodnom konaní pri výpočte trestnej sadzby pri aplikácii asperačnej zásady... kedy sudca profesionál... zavádzal prítomných (sudcov z ľudu-neprofesionálov) pri hlasovaní o vine a výške trestu, pretože spolu s prokurátorom tvrdili, že horná hranica trestnej sadzby je až 12 rokov a 8 mesiacov, čím vlastne zvýšili aj spodnú hranicu... že ide o tlačovú chybu v rozsudku.».

Sťažovateľ sa taktiež domnieva, že „ako osoba právoplatne odsúdená je poškodzovaný a znevýhodňovaný v konaní pred všeobecným súdom v dôsledku porušovania práva na rešpektovanie korešpondencie pri aplikácii ustanovenia § 25 ods. 2 z. č. 475/2005 Z. z..., pretože nemá právo diskkrétne a slobodne písomne komunikovať s obhajcom, keďže nie je v trestnom stíhaní ako ustanovuje § 25 ods. 3 z. č. 475/05 Z. z. a tým vlastne podlieha jeho korešpondencia monitorovaniu zo strany exekutívy, čím nemá právo na primerané možnosti a obhajobu v konaniach o mimoriadnych opravných prostriedkoch...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

- „1. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu sa vyhovuje a za právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom SR sa mu ustanovuje advokátka JUDr. M. B...*
- 2. Sťažnosť sťažovateľa sa v celom rozsahu prijíma na ďalšie konanie.*
- 3. Ústavný súd SR predmetné konanie prerušuje podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP v spojení s § 31a zákona č. 38/1993 Z. z. v p. z. a postupuje návrh plénu ústavného súdu na zaujatie stanoviska o (ne)súlade ustanovenia § 25 ods. 2, 3 písm. a) zákona č. 475/2005 Z. z. v p. z. najmä s čl. 1, čl. 13, čl. 22, čl. 27 ods. 1, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, 3 písm. b), c), čl. 8, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*
- 4. Okresný súd Žilina v konaní pod sp. zn. 9 Nt 1/2009 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením práva sťažovateľa na*

ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. *Uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 9 Nt 1/2009 zo dňa 16. marca 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*
6. *Krajský súd Žilina v konaní pod sp. zn. 3 Tos 117/2009 porušil sťažovateľove právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 3 písm. c), právo na rešpektovanie korešpondencie podľa čl. 8, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13, hranice použitia obmedzení výkonu práv podľa čl. 18, ochranu uznaných ľudských práv podľa čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, právo na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1, v spojení s právom na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3, v spojení s právami podľa čl. 50 ods. 3, v spojení s čl. 1, v spojení s čl. 12/1, v spojení s čl. 13, v spojení s právami podľa čl. 22 ods. 1, 2, v spojení s právami podľa čl. 27 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*
7. *Uznesenie krajského súdu Žilina sp. zn. 3 Tos 117/2009-66 zo dňa 11. 2. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.*
8. *Okresný súd Žilina a Krajský súd Žilina sú povinní zaplatiť sťažovateľovi a štátu trovy právneho zastúpenia.*
9. *Ústavný súd SR dočasným opatrením odkladá vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Žilina sp. zn. 9 Nt 1/2009 zo 16. marca 2010 do meritórneho rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci samej.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nt 1/200 a jeho uznesením zo 16. marca 2010, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania za návrh na obnovu konania, bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ďalej sťažovateľ tvrdí, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 117/2009 a jeho uznesením z 11. februára 2010, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania, došlo k porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c), čl. 8, čl. 13, čl. 18 a čl. 53 dohovoru, ako aj základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 3, s čl. 1, čl. 12, čl. 13, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 27 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Napokon sťažovateľ namieta nesúlad § 25 ods. 2 a 3 písm. a) zákona o výkone trestu odňatia slobody s označenými článkami ústavy a dohovoru.

1. Predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie sťažovateľovho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu zo 16. marca 2010 a jemu predchádzajúcim postupom, ktorým okresný súd rozhodol o povinnosti sťažovateľa nahradiť štátu trovy trestného konania za návrh na obnovu konania v jeho trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 T 223/2005.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 9 Nt/1/2009 zo 16. marca 2010 rozhodla vyššia súdna úradníčka o trovách trestného konania v súvislosti s podaním návrhu sťažovateľa na obnovu konania aplikujúc § 556 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého kto podal celkom bezvýsledne návrh na obnovu konania, je povinný nahradiť štátu trovy konania o tomto návrhu na obnovu konania, a to paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) všeobecne záväzným právnym predpisom. Týmto všeobecne záväzným predpisom je vyhláška ministerstva spravodlivosti č. 620/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov trestného konania (ďalej len „vyhláška“).

Podľa § 1 vyhlášky:

(1) Paušálna suma trov trestného konania na účely uvedené v § 555 ods. 1 písm. d) a § 556 ods. 1 zákona

a) v trestnom konaní, v ktorom bol vydaný trestný rozkaz, ktorý sa stal právoplatným, je 1 200 Sk,

b) v ostatných prípadoch trestného konania, ak sa znalec

1. pribral z odboru psychiatrie, je 4 000 Sk,

2. pribral z iného odboru ako psychiatrie, je 3 000 Sk,

3. nepribral a právoplatným sa stal rozsudok po vykonaní

a) konania o dohode a vine a treste, je 1 800 Sk,

b) hlavného pojednávania, je 2 800 Sk.

(2) Paušálna suma podľa odseku 1 písm. b) prvého a druhého bodu sa použije aj v trestnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o pribratí inej právnickej osoby, ktorá je špecializovaným vedeckým a odborným pracoviskom alebo špecializovaným odborným

pracoviskom na podanie posudku podľa § 147 ods. 1 a 2 zákona; to neplatí, ak ide o odborné vyjadrenie mimo znaleckú činnosť alebo písomné potvrdenie podľa § 141 ods. 1 a 3 zákona (zákonom uvedeným v citovaných právnych normách je Trestný poriadok, pozn.).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 16. marca 2010 ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ považuje toto uznesenie za „nezákonné a protiústavné porušujúce práva sťažovateľa... z dôvodu vecnej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia a nesprávneho určenia výšky trov konania priznaných štátu“.

Okresný súd v uznesení zo 16. marca 2010 uviedol:

„Okresnému súdu Žilina bol dňa 12. 01. 2009 dourčený návrh na obnovu konania odsúdeným J. Š., a to v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 5 T/223/2005, zapísaný pod spisovú značku 9 Nt/1/2009.

Uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 30. 10. 2009, č. k. 9 N/1/2009-53, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 02. 2010, sp. zn. 3 Tos/117/2009, bol vyššie uvedený návrh na obnovu konania zamietnutý v zmysle § 399 ods. 2 Tr. por. (nezistenie podmienok na povolenie obnovy konania), a preto podľa § 556 ods. 1 Tr. por., § 468 Tr. por., je odsúdený J. Š. povinný nahradiť štátu paušálnou sumou ostatné trovy, ktoré znáša štát, ktoré podľa § 1 ods. 1 písm. b) bod 2 (pribratie znalca z iného odboru ako psychiatrie) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 620/2005 Z. z., v spojení s § 9 ods. 2 a § 2 ods. 3 zák. č. 659/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov trestného konania, sú 99,58,- EUR.

Paušálna suma trov trestného konania, ktoré znáša štát na účely uvedené v § 556 ods. 1 Tr. por., ak bol v trestnom konaní pribratý znalec z iného odboru ako psychiatria, je 99,58,- EUR; súd v súlade s § 2 vyhl. MS SR č. 620/2005 Z. z. stanovil danú paušálnu sumu analogicky; trovy konania pri bezvýsledne podanom návrhu na obnovu konania subsumoval pod ustanovenie § 1 ods. 1 písm. b) bod 2 (pribratie znalca z iného odboru ako psychiatrie) cit. vyhl.

Podľa § 556 ods. 1 Tr. por., kto podal celkom bezvýsledne dovolanie alebo návrh na obnovu konania, je povinný nahradiť štátu trovy konania o tomto dovolaní alebo návrhu

na obnovu konania, a to paušálnou sumou, ktorú ustanoví ministerstvo spravodlivosti všeobecne záväzným právnym predpisom. Ďalej je povinný nahradiť štátu odmenu a náhradu obhajcovi, ak bol v súvislosti s týmto konaním ustanovený, ak obvinený nemá nárok na bezplatnú obhajobu alebo na obhajobu za zníženú odmenu.

Za podanie celkom bezvýsledného návrhu na obnovu konania treba považovať každý takýto návrh, ktorý bol právoplatne zamietnutý podľa § 399 ods. 2 Tr. por. z dôvodu nezistenia podmienok obnovy konania podľa § 394.“

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením okresného súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu (ktorý rozhodoval v danej veci o trovách konania).

Po oboznámení sa s obsahom sťažovateľom napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd po skončení konania o návrhu sťažovateľa na obnovu konania rozhodol aj o trovách konania a v posudzovanej veci postupoval v súlade s procesnými možnosťami ustanovenými Trestným poriadkom (čl. 2 ods. 2 ústavy) a vyhláškou, ktorá ustanovila výšku paušálnej sumy trov trestného konania.

Pokiaľ má sťažovateľ pochybnosti o správnosti „určenia výšky trov konania priznaných štátu“, má podľa ústavného súdu stále možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydaného vyššou súdnou úradníčkou (teda zamestnancom súdu) opravný prostriedok (sťažnosť), o ktorom rozhodne zákonný sudca.

Sťažovateľ bol síce vyššou súdnou úradníčkou nesprávne poučený, že proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná (čo je v súlade s Trestným poriadkom, pretože podľa § 185 ods. 2 sťažnosťou možno napadnúť uznesenie súdu len v tých prípadoch, v ktorých to zákon vyslovene pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni; Trestný poriadok v súvislosti s rozhodovaním podľa § 556 ods. 1 opravný prostriedok nepripúšťa), avšak podľa čl. 142 ods. 2 ústavy proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych úradníkoch“) štátnym zamestnancom, t. j. vyššieho súdneho úradníka treba považovať za zamestnanca súdu v zmysle čl. 142 ods. 2 druhej a tretej vety ústavy.

Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nemôže byť nikdy konečným rozhodnutím vo veci. Je to tak preto, že zverenie výkonu súdnej moci iným osobám ako sudcom musí mať v zmysle ústavy minimálne také obmedzenie, pri ktorom účastníkovi súdneho konania ostane zachovaná možnosť domáhať sa prerokovania veci nestranným a nezávislým sudcom uplatnením opravného prostriedku (m. m. IV. ÚS 200/07). Túto požiadavku vyplývajúcu z ústavy treba uplatniť aj pri výklade a aplikácii zákonnej úpravy ustanovujúcej oprávnenie poverených zamestnancov súdu (vyšších súdnych úradníkov) rozhodovať v občianskom súdnom konaní, ako aj v trestnom konaní a tiež pri výklade a aplikácii zákonnej úpravy postupu pri prieskume rozhodnutí zamestnancov poverených sudcami (vyšších súdnych úradníkov).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie vychádzajúc pritom z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľa tvoria relevantné ustanovenia Trestného poriadku, a to v časti upravujúcej obnovu konania (§ 393 a nasl.). V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti ústavnému súdu, je ústavná akceptovateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil zamietnutie sťažovateľovho návrhu na obnovu konania okresným súdom. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade krajský súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré potvrdil uznesenie okresného súdu z 30. októbra 2009 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy

konania, a zároveň, či neboli krajským súdom relevantné ustanovenia Trestného poriadku aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a práv podľa dohovoru.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia uviedol:

„Po preskúmaní spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho sa krajský súd stotožnil s rozhodnutím okresného súdu o zamietnutí návrhu odsúdeného na obnovu konania.

Okresný súd v Žiline v pôvodnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5 T/223/2005 oprel svoje rozhodnutie o súhrn priamych dôkazov (priznanie odsúdeného, výpoveď poškodeného M. M. a svedkov S. Š., P. L., MUDr. H., P. H., R. B.), nepriamych dôkazov (výpovede svedkov P. O., J. P.), ako aj o ďalšie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spisovom materiáli (výpovede svedkov z prípravného konania E. K., L. D., zdravotná dokumentácia poškodeného, úverová zmluva a iné). Správnosť a zákonnosť uvedeného rozhodnutia prvostupňového súdu potvrdil i Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 1 To/152/2006 z 11. 7. 2006, keď odvolanie odsúdeného postupom podľa § 256 Tr. por., účinného do 1. 1. 2006, ako nedôvodné zamietol.

Vzhľadom na uvedené ani krajský súd, preskúmajúc rozhodnutie okresného súdu o návrhu na povolenie obnovy konania, nemal pochybnosti o takto zistenom skutkovom stave a ani o kvalifikácii konania odsúdeného J. Š.

Skutočnosti uvádzané odsúdeným v návrhu na obnovu konania, ako aj na verejnom zasadnutí konanom pred okresným súdom, krajský súd v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. nemohol považovať za skutočnosti, ktoré by mohli sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia, na ktoré odkazuje, kde sa okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom vyrovnal so všetkými skutočnosťami uvedenými v návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, ako aj v jeho doplneniach urobených prostredníctvom odsúdeného, aj jeho obhajcu.

Krajský súd rovnako ako okresný súd argumenty odsúdeného uplatnené v návrhu na obnovu konania neakceptoval a taktiež sa nestotožnil s námietkami odsúdeného uvedenými v podanej sťažnosti.

Odsúdený v napadnutej sťažnosti namietal skutočnosti, ktoré uvádzal aj v návrhu na povolenie obnovy konania. Namietal príslušnosť senátu na konanie o jeho návrhu, ako i skutočnosť, že bol ukrátený o možnosť využiť inštitút konania o dohode o vine a treste. Nakoľko okresný súd sa s uvedenými skutočnosťami podrobne zaoberal v napadnutom rozhodnutí, zrozumiteľne a jasne odsúdenému vysvetlil, prečo v konaní rozhodoval senát a z akých dôvodov s ním prokurátor nemohol uzavrieť dohodu o vine a treste, krajský súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

Ak odsúdený okrem skutočností uvedených už v návrhu na povolenie obnovy konania, nezákonnosť zloženia súdu rozhodujúceho o jeho návrhu, odvodil od aplikácie asperačnej zásady, tak jeho úvaha nemá zákonný podklad.

Podľa § 349 ods. 1 Tr. por., účinného od 1. 1. 2006, samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého hranica neprevyšuje osem rokov.

Trestné sadzby za jednotlivé trestné činy sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. Pri určovaní, či je na konanie príslušný samosudca alebo senát, súd vždy vychádza z trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona, a to vzťahujúcej sa na trestný čin najprísnejšie trestný, ak sa teda páchatel' dopustil viacerých trestných činov. Uvedený postup logicky vyplýva i zo skutočnosti, že príslušnosť samosudcu alebo senátu na konanie vo veci sa posudzuje ihneď po podaní obžaloby. Čo sa týka použitia asperačnej zásady, tak súd o jej použití rozhoduje až pri rozhodovaní o treste, to znamená až pri rozhodovaní súdu na hlavnom pojednávaní rozsudkom, čo znamená záver konania pred súdom prvého stupňa. Z časového hľadiska je teda použitie trestnej sadzby po aplikácii asperačnej zásady hneď po podaní obžaloby nemožné i vzhľadom na skutočnosť, že vo veci nebolo vykonané dokazovanie pred súdom.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou odsúdeného, že bolo porušené jeho právo na ochranu listového tajomstva.

Podľa čl. 22 Ústavy SR listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú. Nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon.

Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Takúto výnimku zakotvuje práve odsúdeným uvedený zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, v ustanovení § 25 citovaného zákona.

Čo sa týka právnej úpravy uvedenej problematiky v Českej republike, táto námietka odsúdeného je irelevantná a nemá vplyv na posúdenie správnosti a zákonnosti rozhodnutia okresného súdu.

Nakoniec odsúdený namietal i nesprávnu aplikáciu asperačnej zásady, nakoľko okresný súd v pôvodnom konaní podľa jeho názoru vychádzal z nesprávne stanovenej trestnej sadzby, od 6 rokov a 4 mesiacov do 12 rokov 8 mesiacov.

V tomto smere dáva krajský súd za pravdu odsúdenému v tom, že okresný súd trestnú sadzu po aplikácii asperačnej zásady určil nesprávne. Táto mala byť v rozsahu od 6 rokov a 4 mesiacov, do 10 rokov a 8 mesiacov. Podľa názoru krajského súdu, zo strany okresného súdu rozhodujúceho v pôvodnom konaní išlo len o chybu pri písomnom vyhotovení odôvodnenia pôvodného rozsudku, nakoľko okresný súd odsúdenému J. Š. uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, teda v rámci trestnej sadzby určenej postupom podľa § 35 ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. 1. 2006. Uvedená námietka odsúdeného teda opätovne nemá žiaden vplyv na posúdenie správnosti a zákonnosti rozhodnutia okresného súdu.

Vzhľadom na to, že odvolací súd pri plnení preskúmvacej povinnosti zistil, že výrok napadnutého uznesenia i konanie predchádzajúce tomuto výroku zodpovedá stavu veci a zákonu, rozhodol tak, že sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.“

Rozhodnutie krajského súdu poukazuje na uznesenie okresného súdu z 30. októbra 2009, v ktorom sa okresný súd podrobne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, keď uviedol:

«Skutočnosť, že odsúdený J. Š. mal v úmysle (podľa jeho vyjadrenia) vrátiť sa na miesto, kde fyzicky napadol poškodeného M. M., vyplýva z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, ako aj z výpovedí ním uvádzaných svedkov (R. B. a P. H). Nejde teda

o skutočnosť alebo dôkaz súdu skôr neznámy. Okrem toho takáto skutočnosť by sama osebe nemala podľa názoru súdu vplyv na právnu kvalifikáciu skutku jeden rozsudku.

Súd prvého stupňa vykonal v pôvodnom konaní okrem iného aj znalecký posudok znalca MUDr. F. H. a odvolací súd mal k dispozícii aj znalecký posudok znalca MUDr. S. V. Taktiež sa nejedná o nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste.

V konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami, s obhajobou obvineného a podobne (R 35 1988). Rovnaký náhľad mal súd aj na dôvody uvádzané odsúdeným a jeho obhajcom (nedostatočne zistený skutkový stav veci, právne posúdenie štádia trestnej činnosti odsúdeného - § 8 Tr. zák., zániku trestnosti pokusu trestného činu, právnej kvalifikácii skutku uvedeného v bode jeden rozsudku, prípadné konanie odsúdeného v nutnej obrane, vytýkanú neúplnosť a nesprávnosť záverov znalca).

V konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Konanie je zamerané na to, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (R 6/1997).

Súd z uvedených dôvodov nepovažoval za potrebné predvolať a vypočuť na verejnom zasadnutí ako svedkov M. M., R. B. ani P. H., pretože vykonanie týchto dôkazov by bolo nadbytočné. Súd z trestného spisu vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 5 T 223/2005 zistil, že odsúdený J. Š. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 9. 2. 2006 (č. 1. 154) uviedol, že sa po fyzickom konflikte s R. M. a P. H. rozhodli vrátiť pre poškodeného M. M. a odviesť ho k lekárovi, čo on odmietol. Aj svedok P. H. vo výpovedi na hlavnom pojednávaní (č. 1. 161) vypovedal, tak, že „... J. potom povedal, že aby sme sa vrátili, či sa M. niečo nestalo“. Obdobne sa vyjadril aj svedok R. B. (č. 1. 162).

Námietku odsúdeného J. Š., že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces tým, že mu nebolo umožnené začať s prokurátorom konanie o dohode o vine a treste považuje súd za irelevantnú.

Trestný poriadok účinný do 31. 12. 2005 inštitúit konania o dohode o vine a treste neupravoval. Trestné konanie v predmetnej veci bolo realizované s poukázaním na § 564 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. 1. 2006 aj naďalej podľa Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005. Z tohto dôvodu bol postup podľa § 232 Trestného poriadku účinného od 1. 1. 2006 (konanie o dohode o vine a treste) vylúčený a odsúdený len z tohto dôvodu nemohol byť ukrátený na svojich právach. Trestný poriadok č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisoch v prechodných a záverečných ustanoveniach retroaktivitu vo vzťahu k inštitútu konania dohody o vine a treste nepripúšťa. Z tohto dôvodu preto súd odmietol aj návrh odsúdeného na prerušenie verejného zasadnutia podľa § 283 ods. 5 Tr. por., pretože sa nedomnieva, že ustanovenie § 564 ods. 3 Tr. por. (ani iné ustanovenie Trestného poriadku) odporuje Ústave Slovenskej republiky, ústavnému zákonu alebo medzinárodnej zmluve.

Keďže išlo o vec väzobnú, nemožno dozorujúcemu prokurátorovi vytknúť, že podal obžalobu na súd 28. decembra 2005, pretože trestné veci takéhoto charakteru sú orgány činné v trestnom konaní vybavovať prednostne a urýchlene.

So zreteľom na uvedené skutočnosti súd konštatoval, že nezistil splnenie podmienok obnovy konania podľa § 394 Tr. por., a preto návrh odsúdeného J. Š. zamietol.

Na tomto konštatovaní nič nemení ani skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 13. 2. 2009, sp. zn. 34 T 58/2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13. 2. 2009 bol zrušený výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 2. 3. 2006, sp. zn. 5 T 223/2005, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 7. 2006, sp. zn. 1 To 152/2006 a bol mu uložený súhrnný trest.

K procesnému postupu súd poznamenáva, že napriek tomu, že v trestnej veci odsúdeného J. Š. bola podaná obžaloba do 31. 12. 2005, s poukázaním na ust. § 564 ods. 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný poriadok, súd aplikoval pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania príslušné ustanovenia Trestného poriadku účinného od 1. 1. 2006.

Odsúdený J. Š. podal na Okresný súd Žilina návrh na povolenie obnovy konania dňa 12. 1. 2009, teda po 1. januári 2006. Preto je s poukázaním na ustanovenie § 567 ods. 2 Tr. por. zo zákona vylúčená aplikácia Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005 (aj keď v pôvodnom konaní súdy postupovali podľa Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005).

V pôvodnom konaní s poukázaním na § 2 ods. 9 Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005 v trestnom konaní pred súdom rozhodoval senát, alebo samosudca. Predseda senátu alebo samosudca rozhodovali sami len tam, kde to tento zákon výslovne ustanovoval. V predmetnej trestnej veci (v pôvodnom konaní) rozhodoval senát, pretože sa konalo aj o trestnom čine, na ktorý Trestný zákon účinný do 31. 12. 2005, ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšovala 5 rokov. Išlo o trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005.

K námietke odsúdeného J. Š., že aj na verejnom zasadnutí o návrhu na povolenie obnovy konania mal rozhodovať senát súd uvádza, že podľa ustanovenia § 349 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. 1. 2006, samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje 8 rokov. Došlo teda k zvýšeniu hornej hranice trestu odňatia slobody pri určitom trestnom čine (z piatich na osem rokov), kedy rozhoduje samosudca. Trestný zákon účinný do 31. 12. 2005 ustanovoval v osobitnej časti pri trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 trest odňatia slobody od dvoch do osem rokov (najprísnejšie trestný čin, zo zbiehajúcich sa trestných činov, za ktoré bol J. Š. právoplatne odsúdený). Preto nebol zákonný dôvod na to, aby verejné zasadnutie o návrhu na povolenie obnovy konania vykonával senát.

Zákonom č. 301/2005 Z. z. bol zrušený zákon č. 141/1961 Zb. v znení zmien a doplnkov (§ 568 nového Tr. por.). Od 1. 1. 2006 sa teda pri vykonávaní úkonu trestného konania postupuje podľa nového Trestného poriadku. „Obnovenie účinnosti“ starého Trestného poriadku a teda i rozhodovanie podľa neho, je možné len vo výnimočných prípadoch. Tieto výnimočné prípady, kedy je možné v trestnom konaní postupovať aj podľa zrušeného Trestného poriadku upravuje siedma časť nového Trestného poriadku – spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia, uvedené v § 560 a nasl. V týchto sa nenachádza ustanovenie, ktoré by umožňovalo po 1. 1. 2006, a teda za účinnosti nového

Trestného poriadku postupovať vo vykonávacom konaní podľa starého Trestného poriadku. Preto v prípadoch, ako je i tento, bolo a je nutné postupovať podľa nového Trestného poriadku.»

Ústavný súd z predložených podkladov zistil, že sťažovateľovi bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ neuviedol žiadne nové a súdu neznáme skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu o jeho vine a treste. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu je zdôvodnené dostačujúcim spôsobom, hoci sčasti aj odkazom na napadnuté prvostupňové uznesenie, s ktorým sa krajský súd stotožnil a v podrobnostiach na neho odkázal. Krajský súd zaujal stanovisko k zásadným námietkam sťažovateľa (napr. k námietke zákonného sudcu, porušení listového tajomstva...), a preto ústavný súd považuje odôvodnenie jeho uznesenia z 11. februára 2010 nielen za dostačujúce, ale aj ústavne udržateľné. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať podmienky obnovy konania za nesplnené.

Pokiaľ sa sťažovateľovi argumenty krajského súdu „*ospravedlňujúce pochybenie okresného súdu v pôvodnom konaní pri výpočte trestnej sadzby pri aplikácii asperačnej zásady*“ javia ako „*absurdné*“, ústavný súd k tomu uvádza, že náprava právnych chýb rozhodnutia alebo konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia v trestnom konaní, t. j. náprava porušenia hmotnoprávných, ako aj procesnoprávných ustanovení je predmetom iného mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania, a nie návrhu na obnovu konania, predmetom ktorého je preskúmanie skutkových okolností.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 1 To 152/2006 z 11. júla 2006 dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávne vypočítanie trestnej sadzby s použitím asperačnej zásady však v dovolaní nenamietal, pritom by to mohol byť dôvod podania dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 1/2009 z 3. marca 2009 dovolanie odmietol potom, ako dospel k záveru, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Predmetom konania pred ústavným súdom bola aj sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv a slobôd uznesením dovolacieho súdu, ktorá však už bola uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 395/09 z 26. novembra 2009 vo vzťahu k uzneseniu dovolacieho súdu odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd navyše konštantne tiež vychádza z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože v tomto konaní nejde o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa, 2003, s. 370-371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60).

Ústavný súd ďalej k tomu poznamenáva, že na posúdenie splnenia podmienok povolenia obnovy konania je zásadne príslušný všeobecný súd. Okresný súd a krajský súd v danej veci pri posudzovaní návrhu na povolenie obnovy konania, ktorý podal sťažovateľ, rozhodli v súlade s Trestným poriadkom a odôvodnenie napadnutých uznesení obsahuje tiež ústavne akceptovateľný výklad a aplikáciu § 394 Trestného poriadku vo vzťahu k uplatneným dôvodom obnovy konania.

Keďže ústavný súd tiež zistil, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a prípadnou možnosťou porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká priama príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa o porušení ním označených práv [podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 12, čl. 13, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 27 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c), čl. 8, čl. 13, čl. 18 a čl. 53 dohovoru] vo vzťahu ku krajskému súdu ústavný súd poznamenáva, že tieto ostali iba v rovine tvrdenia bez toho, aby ich akoukoľvek argumentáciou podporil a náležite odôvodnil. Taktiež vzhľadom na predmet napadnutého konania pred krajským súdom, t. j. rozhodovanie v súvislosti s povolením obnovy konania, absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Napokon sa sťažovateľ domáha „*zaujatia stanoviska o (ne)súlade*“ § 25 ods. 2 a 3 písm. a) zákona o výkone trestu odňatia slobody s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa čl. 125 ods. 1 ústavy má právomoc konať o súlade právnych predpisov v osobitnom type konania v prípadoch tam uvedených, a nie v inom type konania, ako je napríklad konanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde však návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov môžu podať len subjekty taxatívne uvedené v čl. 130 ods. 1 písm. a) až písm. f) ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až písm. f) v spojení s § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde (najmenej jedna pätina poslancov Národnej rady Slovenskej

republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd a generálny prokurátor Slovenskej republiky a za splnenia zákonom ustanovených podmienok aj verejný ochranca práv vo veciach súladu právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010